

PAX ET BONUM

Cesta Kráľovská

Katarína Rosenkranz

PAX ET BONUM

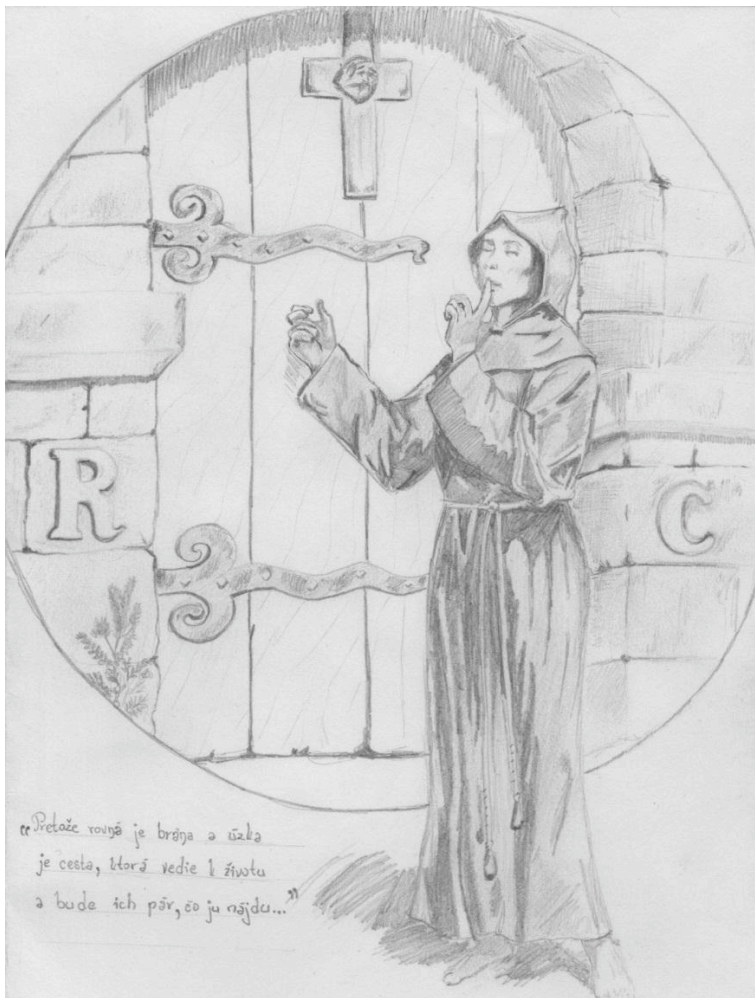
CESTA KRÁLOVSKÁ

KNIHA PRVÁ

*"Láska je najvyššie
náboženstvo..."*

(Samael Aun Weor)

„Pretože roušá je brána a úzka
je cesta, ktorá vedie k životu
a bude ich pár, čo ju nájdu...“

*Sám Boh Stačí,
Nikdy sa nebudeme lepšie
poznať, ak nespoznáme Boha.*

(Sv. Terézia z Avily)

Naša večná modlitba:

"Len z Tvojej ruky, Pane, pochádza všetko dobro, požehnanie a milosť. Ty píšeš písmo prírodného diania, ktoré nemôže čítať žiadny, kto neprešiel Tvojou školou. Ako sluhovia pozorujú ruky svojho Pána, tak vzhlíadam k Tebe, očakávajúc Tvoje riadenie a pomoc. Kto by Ťa, Bože náš nechválil, keď všetko pochádza od Teba, všetko Ti náleží a všetko sa opäť k Tebe navracia, buď do ríše Tvojej lásky, či do ríše Tvojho hnevu. Mimo Teba nemôže nič existovať a všetko slúži Tvojej cti a sláve. Iba Ty sám si činiteľom a tomu čo činíš sa žiaden nemôže vyhnúť. Ty vytrhuješ pokorných z ich biedy a venuješ priazeň tým, kto sa pred Tebou pokorujú. Kto by Ťa teda nechválil Kráľ cti, ktorého obydlím sú nebesá a sídlom ctnostné srdce? Bože náš, Ty si všetko vo všetkom! Ó príroda, Bytie z ničoho povstávajúce, čo by som mohol ešte povedať? Som v sebe ničím, avšak ja v Tebe a v Tvojom Ja žijem z ničoty. Kiež Ty sám žiješ vo mne a vyvedieš ma navždy zo samého seba do Teba!"

"Tajné figúry Rosenkruciánov z XVI. a XVII. storočia"

Venovanie

S najhlbšou úctou a s najväčšou pokorou venované môjmu premilovanému Bohu. Mojej najdrahšej láske. Nosím Ťa neustále v sebe. Nosím Ťa so sebou všade tam, kde moja myseľ kedy spočynie. Moje srdce bije svoju nekonečnú oslavu na Tvoju počesť. Zvon, ktorý Ťa neprestajne oslavuje a to všetko pre Teba, v Tebe a s Tebou. A nadovšetko najviac sa teším, keď zazvoní Tvoj zvon pre mňa, pretože viem, že môj prvý krok bude viesť k Tebe.

Môjmu partnerovi Ľubošovi za jeho pochopenie a podporu.

Mojej milovanej matke za všetko vysloviteľné aj nevysloviteľné.

Brieždenie

Pane, z Tvojej dobroty

Rodí sa nový deň

Moje srdce sa prebudilo

Na smrteľnej posteli

Duša moja búši

V hrudníku pomínuteľnosti

Tvoja ruka mi núka pero

Horúce čelo mi ovlažuje

Jedna z Tvojich dlaní

Odnímaš zo mňa všetko

Čo chce raniť

Korienok sviežej myšlienky

Naplňáš prázdnotu

Plníš pohár môjho dňa

Nápojom triezvosti

Si tu, lebo nemôžeš tu nebyť

Vstal som, lebo si ma zdvihol

Šepot mojich pier,

je zárodkom budúceho spevu

(Správne tušenie, Tomáš Majerník)

Predhovor

Túto knihu píšem v časoch zdanlivého mieru v Európe, ktorý sa už prehnitým a skorumpovaným vládnucim systémom dlho umelo udržiavať nepodarí. Svet čelí nielen tzv. tichej vojne, čo vedú v mene svojej falošnej a pokrivenej náboženskej ideológie určité vierovyznania, ale aj ďalším vojnovým konfliktom, ktorých množstvo dosahuje v súčasnosti svoje maximum od čias studenej vojny.

Píšem ju zrozumiteľným jazykom a adresovaná je bez rozdielu každému, kto chce nastúpiť cestu k Bohu, teda vstúpiť hlboko do svojho vnútra a spraviť krok do večnosti.

Treba poznamenať, že žiadna náboženská skupina mňa, ako taká, nedominuje; narodila som sa však na miesto a do rodiny, kde som dostala základy, vedené v duchu posledného zrodeného Spasiteľa. Jediné, čo prevláda nad celou mojou existenciou, je súcno samé, také akým je.

Mojou úlohou je vám ukázať i priblížiť cestu k Bohu a to, ako prekročiť bránu k Božej mystike, ktorej jediným cieľom je dosiahnuť najvyššiu métu človeka – jeho splynutie s Ním.

O AUTORKE

Autorka vyštudovala ekonómiu a sociálnu prácu so zameraním na sociálnoprávnu ochranu detí, momentálne pracuje na doktoráte. Po rokoch pôsobenia v obchodnej oblasti, zameranej na ťažkú energetiku, pracovala v ústavnom zdravotníctve s ťažko chorými ľuďmi rôznych typov postihnutí. V súčasnosti pracuje v americkej IT spoločnosti pôsobiacej po celom svete.

Autorka nie je a nikdy nebude členkou žiadneho pozemského rádu. Žije jednoduchým a usporiadaným svetským životom.

V tejto práci je popísaná cesta, ktorou autorka sama prešla. Taktiež sú v nej spracované pasáže a myšlienky mystických svetových velikánov tak, ako postupne žili a zanechávali svoje písomné správy pre budúce pokolenia a tým, ktorí boli, budú a sú volaní, aby vstúpili na túto cestu. Rukami autorky už od obdobia jej ranného detstva prešlo mnoho mystických spisov a preto je nemožné vynechať v jej myslení a vyjadrovaní vplyv toho, čo v nej niekedy zanechalo svoju pečať.

Na úvod príklad viery malého Marcelina

Pred mnohými rokmi som sa stretla so zaujímavým príbehom: V odľahlom španielskom kláštore žilo dvanásť chudobných františkánskych mníchov. Jedného dňa našli malé osirotené chlapča, ktoré si po dôkladnom zvážení nechali v opatere. Novorodiatku dali meno Marcelino. Vyrastal u nich a bol to úžasný a nezbedný chlapec, ktorý svojou detskou radosťou a živosťou mníchom spestroval ich asketický život. Jedného dňa, keď mal malý Marcelino asi päť rokov, objavil v tajnej hornej komore kláštora veľký kríž s ukrižovaným Ježišom v ľudskej veľkosti. Prvý dojem, ktorý v malom chlapcovi vyvolal pohľad na Kristovo ubolené a trpiace telo, bol

ohromujúci, Marcelino sa zľakol a ušiel. Ale na druhý deň sa znovu rozhodol potajomky navštíviť tajnú komoru, aby sa s Ježišom pokúsil spriatelíť. Bojazlivo pootvoril dvere a vošiel potichu dovnútra. Poobzeral si ukrižované telo, pohladil Ježiša po tvári a začal sa s ním rozprávať. Po krátkej dobe Marcelinovo monológu ožili mužovi na kríži oči plné lásky a s malým chlapcom začal viesť rozhovor. Rozprávali sa o svojich životoch, o tom, čo sa im obom stalo. Marcelino sa vypytoval na Ježišovu matku. Jeho zvedavosť nepoznala hraníc, chcel vedieť všetky podrobnosti a tak mu muž na kríži odpovedal, že jeho matka je teraz, ako to malé deti učíme – v nebi. Chlapec, sirota, tak zistil, že ich matky majú spoločné miesto. Ich dôverné rozhovory prebiehali deň čo deň, až kým neboli tí najlepšie a najvernejšie tajní priatelia. Jedného dňa sa ho Ježiš opýtal, čo by si, ako odmenu za ich priateľstvo, najviac želal. Chlapec mu odpovedal, že jeho najväčším práním je stretnúť sa so svojou mamou. Muž na kríži mu za jeho vrúcne priateľstvo i za to, že ho v tej tme hladného krmil a umýval mu rany, splnil jeho želanie.

Túto španielsku legendu som spomenula preto, lebo sa dá použiť ako veľmi dobrý príklad na náš vnútorný rozhovor s Najvyšším. Mystická cesta človeka je jednak spájanie sa so svojím Bohom, čo predstavoval dialóg Marcelina s mužom na kríži, a jednak celoživotná cesta duše, ktorá smeruje k splynutiu s najvyšším zdrojom

MYSTIKA, CESTA K BOHU

Slovo mystika pochádza z gréčtiny a znamená náuku o splnutí človeka s Bohom. Ľudská bytosť tu je myslená ako jedinec, vedomý si sám seba a Boh ako transcendentný faktor. Všeobecne sa myslí, že všetko, o čo v mystike ide, sú subjektívne skutočnosti. Najviac sa stotožňujem s nasledujúcou definíciou: „Mystika je umenie spojenia človeka s realitou. Mystik je osoba, ktorá dosiahla túto úniu v menšom či väčšom rozsahu, alebo kto si toto kladie za cieľ, a verí v dosiahnutie tejto únie. Podľa Minaříka hovoríme o praktickej náuke, pretože: „tkvie v psychológii spôsobu života, teda síce v abstraktných faktoroch, ale predsa len vo faktoroch, ktorými vlastne každý žije. Kto teda nepozná psychológiu a nevie si ujasniť, že rozhodujúce sú city a duševné stavy človeka, t. j. čosi nezávislého alebo len podmienené závislého na vonkajších okolnostiach, ten nemôže pochopiť zmysel mystiky a mystického školenia vôbec. Mystika však nie je úplne jednoznačná snahami a zmyslami. Kresťanská mystika obsahuje viac prvkov abstraktného idealizmu, orientálna mystika je praktickou psychológiou. Ale v samotnom termíne mystiky musíme

hľadať náuku, opierajúcu sa o všetky postupy, vedúce k mystickému zdokonaleniu, o citovú prirodzenosť a skúsenosti, odrážajúce sa v tejto prirodzenosti. Vzhľadom k tomu náleží do mystiky aj joga, ktorá si vynucuje postup k mystickému cieľu tlakmi na fyziologickú sústavu“ (Minařík, 1992, s. 277).

Každý zasvätenec a majster, ktorý dosiahol telesnú i duchovnú nesmrteľnosť, musel raz nastúpiť a prejsť mystickou školou. Touto cestou išli v dávnych dobách aj starozákonní proroci. Už starí Židia mali svoje prorocké, čiže mystické školy a im podobné boli aj v starom Egypte, Indii, Perzii a inde. Mystická cesta je tajná, úzka i trnistá a určená len pre vyvolených. Kto však cíti, že je k nej vnútorne ťahaný, nemal by váhať a mal by ju nastúpiť. Náboženské mystériá sú tajné večné pravdy, ktoré platia v celom vesmíre a je v nich obsiahnutý vývoj človeka od hmoty k Bohu, čiže evolúcia človeka. Tieto pravdy tvoria skrytú časť všetkých náboženských sústav, sú určené len pre duchovne prebudенých ľudí a sú skryté pred nevedomým davom. Mystika je daná ľudom od najvyššej bytosti – Boha a preto je tiež vo všetkých náboženských smeroch rovnaká. Je vnútorným základným kameňom každého pravého vierovyznania, jeho hlavným stĺpom. V starých časoch, keď vnútorné náboženstvo bolo vo veľkom rozmachu a kedy existovali hlboko zasvätení kňazi, slávil sa tzv. Mystériá. V minulosti boli veľké a slávne školy, vedené ozajstnými

zasvätenkami. Mystickou cestou je vývoj ľudskej duše, ktorá z Božej vôle musela zostúpiť do hmoty, do ktorej sa vtelila, čím sa podľa starých náuk poškvrnila. Ak je duša v spojení s hmotou, jej úlohou je víťazstvo nad hmotou. Niekedy je označované ako víťazstvo nad všetkými hmotnými sklonmi a vášňami alebo ako výhra nad satanom, ktorý je, podľa starých náuk, symbolickou bytosťou, ale predstavuje aj zlé bytosti, ktoré existujú v priestore sveta.

Tento vývoj a zápas sa môže diať s úspechom len vtedy, keď je duša v ľudskom tele. Konečným cieľom mystickej cesty je *spása* – vstup do najvyššieho duchovného, Božieho sveta, do Kráľovstva nebeského. Mystická cesta nie je naivnou fantáziou alebo výmyslom, ide o skutočný a dobre pozorovateľný vývoj. Jeho jednotlivé fázy sú nazývané mystické stavy a žiak mystiky ich pozoruje nepretržite, počas celého svojho vývoja. Pri mystickej ceste sa samočinne vyvíja päť vnútorných zmyslov. Prostredníctvom nich žiak chápe a vníma veci v takom nadzmyslovom rozsahu, o ktorých sa iným ľuďom ani nemôže zdať.

Mystická cesta je rozdelená na niekoľko hlavných stupňov. Mystická smrť znamená smrť na kríži, ako nám ju naznačil svojím životom Ježiš Kristus. To znamená, že vonkajší človek (vonkajšie JA) každého žiaka musí zomrieť touto mystickou smrťou. Vonkajšie JA, čiže

nižšia ľudská duša, bolo vytvorené výchovou, externými okolnosťami a vplyvmi hmotnej dimenzie bytia. A ty sa musíš odučiť všetko, čo ťa kedy kto naučil. Toto nižšie JA sa musí doslovne rozpadnúť.

Potom nasleduje znovuzrodenie vodou, ohňom a krvou. Korunou všetkého je mystická svadba, čo znamená vnútorné zlúčenie vyššej duše s vnútorným Ježišom Kristom. Najdôležitejším prameňom kresťanskej mystiky je evanjelium. Zdôrazňujem, že pre dav a človeka, ktorý žije príliš zábavným a spoločenským životom, sa mystika nehodí. Táto cesta totižto vyžaduje od človeka isté veľké obete. Dav ich nie je schopný, preto mu musí postačiť len Ježišova morálna náuka.

Všetci ľudia bez rozdielu raz prejdú mystickou cestou, lebo v každom človeku je Božia iskra a tá sa musí vrátiť k svojmu pôvodnému prameňu – k samotnému Bohu. Ale ľudstvo nie je rovnakého rázu a medzi ľuďmi nie je rovnosť ani v duchovnom vývoji. Napriek tomu neustále pokračuje vo svojom vývine a aj tí poslední musia raz postúpiť na miesta adeptov, keby to trvalo hoci aj pár miliónov rokov.

Kráľovské umenie, čiže mystiku, poznali za starých čias len vysokí kňazi a králi, ľudu bola utajovaná. Je to najvyššia kráľovská cesta, ktorá je jediným prostriedkom na dosiahnutie spásy, vykúpenie a spojenie s vnútorným